

Viimeinen myhkyräpäle

Pysäytetyn monitoimikoneen matkaradiossa luettiin STT:n uutisia, joissa kerrottiin että Suomessa asustaa 334 uhanalaista otusta.

–Kolmesataakolmekymmentäviisi, kuului heikko ääni epämääräisestä suunnasta, mutta kukaan ei sitä kuullut.

Idunsyöjät, viherpiiperot, pyöreärilliset, pökölöhöppänät, kettinkikytkyläiset, petäjänkiipijät ja monet muut luonnonsuojelijalahkot yrittävät suojella uhanalaisia lähes päätoimisesti itsensä ympäristöministeri Sirpa Pietikäisen johdolla, tiedotti STT ja jatkoi:

Silti 334:stä uhanalaisesta katoaa muutama kappale tietymättömiin harva se viikko milloin minäkään työmaan alle, painotti STT.

–Kolmestasadastakolmekymmenestäviidestä, kuului entistä heikommin entistä epämääräisemmästä suunnasta, eikä sitä kukaan kuullut senkään vertaa kuin aikaisemmin.

Tuo ääni kuului myhkyräpäleelle, joka todellakin oli kolmassadaskolmekymmenesviides uhanalainen otus. Sitä vain ei kukaan ollut huomannut ottaa laskuihin mukaan, koska se oli uhanalaisista uhanalaisin, lajinsa viimeinen, niin harvinainen ettei kukaan tiennyt sen edes olevan olemassa.

Myhkyräpäleen pienen elämän suuri tragedia oli siinä, että se pystyi elämään ainoastaan monitoimikoneen tai kauhakuormaajan kampikammiossa. Sen ainoa ravinto ja elinvoiman lähde oli mökööljy, muttei suinkaan paikalleen jähmettynyt mökööljy, vaan virkeä, notkea ja lämpöinen mökööljy jollaista syntyi vain silloin kun konetta käytetään ahkerasti.

Viimeisen myhkyräpäleen esi-isät olivat aikoinaan levittäytyneet lähes kaikkialle maahan, kun sotakorvauksia maksettiin, soita ojitetiin, teitä rakennettiin ja kaikkialta kuului telaketjuvehkeiden iloinen tuksutus. Mutta 70-luvulla olivat vaaran merkit alkaneet ilmaantua. Myhkyräpäleen isoisoisoisoisoisän pesue oli menehtynyt jo ammoisina Kojjärven aikoina, kun Ville Komsin kumppaneineen pysäytti sikäläisen kauhakuormaajan päiväkausiksi.

Sitten samanlaiset murhenäytelmät toistuivat milloin missäkin. Isoenon porukka oli kadonnut Kessissä, Jerisjärven anoppilasta ei ollut kuulunut aikoihin mitään, iso lauma serkkupoikia oli mennyt Porkkasalossa ja oma perhe nähtynyt Talaskankaalla. Lisää tuhoa aiheutti työttömyys, joka pysäytti nekin motokoneet, joita ei ollut kytketty kettinillä näreisiin.

Ja nyt siis oltiin tässä, sukupuuton partaalla, kenenkään edes tietämättä, kenenkään tulematta pelastamaan. Kelpo avohakkuu kesähelteellä olisi kenties vielä pelastanut myhkyräpäleiden suvun, sillä mökööljyn kiehuessa ötiäinen saattoi lisääntyä jopa yksineuvoisesti, jakautumalla kahtia. Mutta ei. Tämäkin hakkuu oli kielletty ja metsäyhtiö toi tukkeja Venäjältä. Moto oli jysähtänyt tähän kai iäksi, eikä siinä toiminut enää mikään muu kuin radio. STT siellä jatkoi päivittelyään 334:stä uhanalaisesta, ja hämärtyvään kesäiltaan hukkuu kampikammioista kantautuva viimeinen heikko piiaus:

–Kolmesataakolmekymmentäviisi...

Artikkelin lähde [Kaleva](#)